

ЉИЉАНА ЛУКИЋ

ЛОВ НА ДИВЉЕ ПАТКЕ

Тог јутра Никола Жеромски неколико пута је полазио од куће и опет се враћао. Најпре је заборавио упаљач за цигаре (што му се никад није десило), а онда резервне метке које је претходне ноћи припремио да понесе. После се враћао ни сам више није знао зашто и кад је изашао на друм који води ка Дунаву, отпљунуо је као да се тиме лишава свих непријатности које су почеле да га прате. Бек је каскао крај њега, њушкајући успут да му не промакле неки важан траг. Чуљио је уши и гледао Николу својим паметним очима, искошеним као у каквог Татарина.

Идући путем Никола је стално додиривао пушку као да жели да се увери да је није заборавио. Полупразан торбак на раменима одскакао је кад су Николине чизме наилазиле на какав камичак на путу јер Никола, занет мислима, није примећивао ништа пред собом.

Стигавши на кеј, Никола затече Драгана и Марка, своје ловачке другаре, како га ишчекују. Чамцем, који су претходног дана пронашли у згради напуштеног купалишта, пребацише се на другу обалу, заправо на острво, које се, у средини реке, испречило свом својом дужином. Тад, сваки са својим псом, пођоше на три стране.

Стаза коју Никола одабра не показа се добра и он се убрзо нађе у шевару, хладном и влажном. Никола, по ко зна који пут, помисли који му то ђаво не да мира и, уместо да лежи у топлој соби, гази воду до колена.

Изненада поче да пада снег. Густ као да га сејеш на сито, покривао је земљу журно и постојано. Поче да дува кошава и Николи би хладно по рукама. Погледа у Бека као да од њега тражи одобрење да све то напусти и врати се онамо где нема ни ове воде, ни снега, ни кошаве.

Уто се зачу пуцањ и Никола се прену. – Мора да је Марко убио патку – помисли, а можда је и Драган – допуни сам себе и би му криво што га је један од другова претекао и сигурно већ имао улов.

– Чујеш ли, Бек? – довикну псу који је већ начуљио уши. – Не дајмо се ни нас двојица! Па нисмо ни ми, ваљда, за потцењивање!

Из шипрага пред Николом уздиже се јато дивљих патака и он муњевито реагова. Једна патка се преврну у ваздуху и стрмоглави на земљу.

– Арпорт! – повика Никола и Бек отрча по улов.

Никола застаде док му се пушка још димила. Никако није могао да закључи на коју је страну патка пала.

– Бек! Бек! – звао је, али пас се није појављивао. – Можда то и није тако близу – помисли Никола и продужи даље, у правцу куда је Бек отрчао. Снежне пахуљице, ношене кошавом, тако су јако ударале у Николино чело да му је то просто задавало бол.

Застаде за часак и покуша да упали цигарету, али због ветра није успео. Дуну у руке да их загреје и пође даље у шевар. Трска га је тукла по лицу, одрвенелом од мраза. Чинило му се да је патка морала пасти десно, па пође у том правцу. Али вода је била дубља. Он се врати.

У тренутку схвати да и не зна више где је оно место одакле је пуцао и махинално пође лево. Ту је вода била нешто нижа, но већ се ледила и било је тешко кроз њу корачати. Осети да му је ушла у чизме и то га испуни бесом. Шта ако му се ноге смрзну!

Ветар је хучао и Николи су се склапале очи. Проклињао је дан кад је први пут пошао у лов и Марка и Драгана који су га увек наговарали да пође с њима. – Где ли су остали? – помисли и стави шаке око уста, те поче дозивати другове. Глас му се губио у фијукању ветра. Да се макар Бек врати!

Никола се стресе од помисли куд је то зашао. Одлучи да иде право, али га пут нанесе на десну страну. На тренутак му се учини да је ветар смањио интензитет, те да се може предахнути. Застаде загладан у даљину, где се снежно белило спајало с небом. Учини му се да чује неки шум – неки познат и препознатљив шум. Као кад је мајка шушкала јастуком припремајући постељу. Очи су му се саме склапале. Осети неки тајанствени мир који као да долази с неког другог, за њега непознатог света.

Типшина и снег. Тишина и све бело. Нека вода која мирује и неко срце које бије. Било је топло, угодно и лепо. Руке су почеле да се продужавају у краке, пипке, шта ли? Ноге се издужише а труп одебља. Осети како му перје избија из коже. Врат му се искрену напред у дуги кљун. Као у патака или пеликана које је цртао кад је био мали, а мајка се смејала говорећи да то пре личи на

свињу него на патку. – Патла! Патка! – говотио је, али помало ни сам не верујући у то. Помисли да би то могла бити дивља патка и да је она другачија од обичне и већа. – Како је лепо бити дивља патка! – мислио је осећајући да га задовољство тог сазнања опија својом примамљивошћу. Учини му се да отреса крилима и да снег спада с њега. Пахуљице поигравају као живе а он се задовољно смеје на њих.

– Не можете ми више ништа! – каже – достигао сам највећи степен. Могу само све да вас гледам с омаловажавањем.

Пахуљице се све више удаљавају од њега. Осећа да се ослободио великог терета и урања у празнину. Лебди у стању блаженства. – Слобода је остварљива само у духу – пролази му мислима – и ретки су они који је могу достићи.

* * *

Два дана након нестанка професора Жеромског, *Дневничар* је објавио следећу белешку:

– Ни после великог залагања спасилачких екипа није пронађено тело професора Николе Жеромског. У једном шевару, спасиоци су, зачувши тихи лавез, наишли на залеђену дивљу патку, на коју је била наслоњена пушка. Нешто даље лежао је пас који је још давао знаке живота.

Кад су спасиоци пошли, позвали су пса. Тад су видели да је и он мртав.